

jelie redeneeringen, niet de waarheid van de zoogenaamd realistische kunstenaars, die immers één en al bewogenheid is.... lijden en vreugde!"

De stemming werd ongemoedelijk; Huib, geweldig gehinderd, begon zich meer en meer op te winden, zijn meeningen overdrijvend. Het kwam vooral door Pauline's tegenwoordigheid — 't noodlottig mislukken harer eerste visite — maar ook door Leo's onuitstaanbare pedanterie, Noordzij's brutaal-schijnheilig comediespelen. Te denken dat die kwasi-filosoof, die daar zoo ijverig en plagerig bedaard te verdedigen zat de de schoonheid van het louter geestelijke, de moreele gedachte die in het kunstwerk overheerschen moest — en dit aldoor loerende naar Pauline — zich in het geheim placht over te geven aan de meest geraffineerde sensualiteit, waarvoor zijn maitressen zich schaamden vaak....

Huib zon op bijtender gezegden.

Toen wendde zich plotseling — volkomen argeloos, naar 't scheen, en in blanke beheersching — de blonde studente van Liesje af en keek Huib in de oogen: „Wat ik u nog vragen wou, meneer Hoogland, heeft u ook niet enorm genoten van die laatste bundel van Boutens, de Carmina? Wat een schat weer van heerlijke verzen, niet waar? „Leeuwerik".... „Pierrot Moderne".... Ik voor mij geloof vast dat u gelijk heeft, dat bij het ontstaan van zulke schoonheid de dichter een werktuig is in de hand van de eeuwigheid.... zooals trouwens wij allemaal misschien, als we iets werkelijk goeds, iets moois doen!"

Haar stem scheen stilte te scheppen. Het was dat zuiver-klare, toch zoo innig bewogen geluid zelf, en haar stralend gezicht erbij, meer dan haar woorden misschien. Doch ook van die woorden, op dat moment, doorvoelde Huib de beteekenis. Sterk blozende sloeg hij den blik omlaag. Ook de anderen zwegen, verlegen.... Noordzij het eerst, na een paar seconden, glimlachte en knikte goedkeurend, fluweelig opblikkend tot Pauline's oogen: „Ja-ja.... ja-ja...." Toen herwon zich ook Leo, wou zijn zegje weer hebben: „O ja zeker, juffrouw Hermans, o ja zeker.... en daarom juist, niet waar....?"

Maar niet aan't woord komen liet ze hem nu; ze keek niet eens naar hem om en ging rustig voort, steeds tot Hoogland gewend, als zocht ze steun bij hem; een zweem van opwinding was in haar stem gekomen: „Zou het dan misschien ook maar niet het beste zijn, over dat soort van dingen niet zoo hartverscheurend te redeneeren? 't Eenvoudig maar af te wachten, 't heerlijke wonder, en gelukkig te zijn als het komt? O! ik ben heelemaal geen kunstenaar, en ook niet wat men gewoonlijk godsdienstig noemt, maar aan iets onverklaarbaars goddelijks, een element van eeuwigheid, en niet in kunstenaars alleen, maar in ons allemaal.... allemaal.... geloof ik stellig!"

Huib zag haar aan, vast en groot. „Ik ook," zei hij, diep ontroerd.